

N:o 131.

Ank. till Riksd. kansli den 7 maj 1906 kl. 5 e. m.

Statsutskottets utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition till Riksdagen angående höjning af pensionen åt afdelningsingenjören G. Ahlgren samt beviljande af pension åt afdelningsingenjören J. T. Calander.

(1:a U. A.)

Under återopande af bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver civilärenden den 30 mars 1906 har Kungl. Maj:t i en till Riksdagen samma dag aflåten proposition (n:o 100) föreslagit Riksdagen medgifva, att den afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Gustaf Ahlgren beviljade pension af 900 kronor å allmänna indragningsstaten finge höjas till 3,200 kronor, samt att afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Jakob Theodor Calander finge från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension till belopp af 2,250 kronor, att utgå under deras återstående lifstid för en hvar af dem från och med månaden näst efter den, under hvilken han erhöle entledigande från sin anställning vid statens järnvägsbyggnader, dock med villkor, att, därest han framdeles skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, pensionsbeloppet skulle för den tid, anställningen varade, minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, under tiden upphöra att utgå.

I detta ärende har departementschefen till åberopade statsrådsprotokollet haft följande yttrande:

»Järnvägsstyrelsen har i underdånig skrifvelse den 2 februari 1906 gjort framställning dels om höjning af den afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Gustaf Ahlgren år 1894 beviljade pension, dels ock om beredande af pension åt afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Jakob Theodor Calander.

Jag tillåter mig i anledning däraf erinra, att järnvägsstyrelsen uti underdånig skrifvelse den 9 november 1893 hemställde, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå Riksdagen medgifva, att tretton särskilda vid statens järnvägsbyggnader i öfre Norrland anställda tjänstemän, däribland afdelningsingenjören Ahlgren, måtte från och med månaden näst efter den, hvarunder de entledigades från anställning vid nämnda järnvägsbyggnader, åtnjuta från allmänna indragningsstaten årlig pension under deras återstående lifstid till angifna belopp.

Till stöd för sin ifrågavarande underdåniga hemställan framhöll styrelsen, bland annat, följande.

Vid statens järnvägsbyggnader vore anställda en hel del tjänstemän, hvilka under en följd af år med synnerligt nit och skicklighet ägnat sina krafter åt ett ytterst mödosamt och maktpåliggande arbete i statens tjänst, men hvilka, därest icke staten på något sätt trädde emellan, skulle i och med stambanebyggandets upphörande se sig vid framskriden ålder hänvisa till att för sin utkomst söka nya, ovissa lefnadsförvärf. Statens järnvägstrafik syntes nämligen endast i sällsynta undantagsfall kunna bereda anställning åt omförmälda tjänstemannapersonal, och det järnvägsbyggande för enskildes räkning, som under den närmaste tiden kunde komma att i landet bedrifvas, kunde icke beräknas komma att gifva tillfälle till försörjning åt någon synnerligt stor del af samma personal.

Under sådana förhållanden syntes det vara en statens oafvisliga plikt att mellankomma och genom anvisande af lifstidspensioner åt de äldste och i öfrigt mest förtjänta af byggnadsförvaltningens tjänstemän bereda dessa en tryggad ålderdom. Staten hade för öfrigt redan vid flera föregående tillfällen erkänt sig hafva en sådan plikt gentemot tjänstemän, som efter en längre tids tjänstgöring på extra stat genom ämbetsverks omreglering eller dylikt förlorat sina platser. Särskildt hade åtskilliga järnvägsbyggnadspersonalen tillhörande tjänstemän under liknande omständigheter kommit i åtnjutande af statspension, i hvilket afseende åberopades af 1882 och 1888 årens riksdagar fattade beslut.

De förhållanden, under hvilka tjänstemännen i fråga, som under en följd af år varit underkastade ett ojämförligt mera ansträngande, kraf-

terna utslitande och hälsoförstörande arbete än de flesta andra statens tjänstemän, verkat, hade gjort det så godt som omöjligt för dem att af sina relativt små löneinkomster afsätta något för ålderdomen. I sistnämnda hänseende vore att erinra, att de varit underkastade ständiga ombyten af vistelseort, därvid de ofta nödsakats att lefva skilda från sina familjer, hvilket naturligen varit för deras ekonomi betungande, eller fått medföra familjerna vid dessa flyttningar, något som ock — äfven om staten lämnat bidrag till flyttningskostnadernas bestridande — varit för dem kostsamt. Jämväl i och för sig hade för öfrigt lefnadskostnaderna i de orter, där de måst uppehålla sig, i regel till följd af knapp tillförsel eller andra förhållanden varit högt uppdrifna.

Efter öfvervägande af samtliga på saken inverkan omständigheter hade styrelsen kommit till den uppfattning att, om en tjänstetid af öfver tjugu år, vare sig uteslutande vid järnvägsbyggnaderna eller ock hufvudsakligast därstädes, men delvis äfven vid någon jämförlig förvaltningsgren inom järnvägstrafiken, fastställdes såsom den gräns, nedanför hvilken pensionering ej skulle ifrågakomma, detta under förhandenvarande förhållanden skulle utgöra den med billighetens fordringar mest öfverensstämmande lösningen af frågan om pensioneringens utsträckning inom ifrågavarande tjänstemannakår.

Beträffande frågan om pensionernas belopp ansåge styrelsen, under hänvisning till hvad 1875 års riksdag medgifvit i fråga om pensionering af den tjänstemannaklass, med hvilken byggnadsbefälet vore närmast att jämföra, nämligen storskiftes- och afvittringslandtmätarna, att tjänsteman inom järnvägsbyggnadsförvaltningen, hvilken uppnått 60 lefnads- och 30 tjänsteår, borde bekomma full pension med två tredjedelar af sitt nuvarande arfvode, hvilken pension icke syntes kunna anses för hög, då inkvarteringsersättningen icke kommit i betraktande vid dess beräkande, samt förhållandet mellan aflöning och pension stode i öfverensstämmelse med de grundsatser, som under senare tider i detta afseende gjort sig gällande. Därjämte syntes billigheten fordra, att äfven de tjänstemän, hvilka väl uppnått angifna tjänsteåldern, men icke ännu lefnadsåldern, komme i åtnjutande af dylik full pension. Däremot vore gifvet, att pensionsbeloppet för tjänsteman, som icke kunde uppvisa en tjänstetid af 30 år, borde nedsättas i den mån tjänstetiden vore kortare; och föresloge styrelsen i sådant hänseende, att för hvarje år, tjänstetiden understeg 30 år, pensionen måtte minskas med en trettiondedel.

Med anmälan att bemälda Ahlgren under år 1894 uppnådde 50 lefnads- och 21 tjänsteår och vid sagda tidpunkt uppbar i aflöning, förutom inkvarteringsersättning, 4,200 kronor, föreslog styrelsen ett årligt

pensionsbelopp för Ahlgren af 2,000 kronor, dock att, därest han framdeles erhöle anställning å rikets stat, hans pensionsbelopp skulle minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, upphöra att utgå.

Öfver styrelsens ifrågavarande framställning afgaf statskontoret den 15 december 1893 infor dradt underdånigt utlåtande, därvid anfördes följande.

I fråga om vissa i styrelsens underdåniga skrifvelse omförmälda tjänstemän, hvilka voro 57 år gamla eller därutöfver, ansåg statskontoret, hvars yttrande i ärendet infor drats, att, då dessa tjänstemän uppnått den lefnadsålder, att svårighet för dem syntes möta att i ny anställning förvärfva sig någon mera afsevärd inkomst till lefnadsbehofvens tillfredsställelse, pension för dem borde utgå med belopp, motsvarande hälften af deras årsarfvoden. Vidkommande Ahlgren samt åtskilliga andra tjänstemän, så hade dessa icke hunnit en så framskriden lefnadsålder, att de icke kunde antagas äfven efter ifrågavarande tid komma i tillfälle att bereda sig inkomstgifvande verksamhet, men med afseende å deras långa och väl vitsordade verksamhet vid statens järnvägsbyggnader syntes billigheten fordra, att ett bidrag till deras lefnadsomkostnader för framtiden lämnades, hvilket bidrag, hvad Ahlgren anginge, syntes statskontoret, med hänsyn till tjänstetidens längd och då innehafvande arfvode, kunna såsom pension under hans återstående lifstid bestämmas till 1,800 kronor.

Beträffande förenämnda af styrelsen föreslagna villkor för pensionens åtnjutande, hemställde statskontoret, att i sådant afseende borde bestämmas, att, om någon af pensionärerna skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, hans pensionsbelopp skulle minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, upphöra att utgå.

I öfverensstämmelse med statskontorets förslag blef ock nådig proposition i ämnet till Riksdagen aflåten.

I skrifvelse den 9 maj 1894 tillkännagaf därefter Riksdagen, att Riksdagen på det sätt bifallit Kungl. Maj:ts framställning, hvad Ahlgren anginge, att han finge från och med månaden näst efter den, hvarunder han entledigades från anställning vid statens järnvägar, åtnjuta från allmänna indragningsstaten under sin återstående lifstid årlig pension till ett belopp af 900 kronor, dock med samma förbehåll, som stadgades beträffande öfriga tjänstemän vid järnvägsbyggnaderna, hvilka samtidigt beviljades pension, att, därest han framdeles skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, hans pensionsbelopp skulle för den tid hans anställning varade minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen,

eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, under tiden upphöra att utgå.

I anledning af en utaf Kungl. Maj:t gjord framställning gjordes af 1895 års Riksdag den ändring uti villkoren för pensionens åtnjutande, att, därest den pensionsberättigade erhöle anställning mot aflöning af statsmedel, uppgående till pensionens dubbla belopp eller därutöfver, pensionen skulle upphöra att utgå och vid sådan aflönings uppbärande i öfrigt pensionen skulle minskas, så att densamma jämte aflöningen icke uppginge till högre belopp än dubbla pensionen.

I sin förberörda underdåniga skrifvelse den 2 februari 1906 anför nu styrelsen följande.

Ahlgren hade ännu icke till någon del uppburit den honom beviljade pension, enär han fortfarande varit och ännu vore anställd vid statens järnvägsbyggnader. Hvad beträffade hans anställning efter år 1894, hade han under åren 1895—1897 varit anställd vid järnvägsbyggnaden Vännäs—Umeå dels i egenskap af afdelningsingenjör och dels såsom biträdande ingenjör, samt varit afdelningsingenjör vid järnvägsbyggnaden Krylbo—Örebro från och med den 1 januari 1898 till den 1 augusti 1900, då han i samma egenskap förflyttats till järnvägsbyggnaden genom Bohuslän, i hvilken befattning han ännu kvarstode.

Då arbetena vid nämnda statsbanebyggnad beräknades under loppet af innevarande år hafva närmast sig sin fullbordan i den mån, att en minskning af afdelningsingenjörernas antal blefve behöflig, samt, såvidt man kunde förutse, ingen ny statsbanebyggnad under den närmaste tiden komme att påbörjas, komme Ahlgrens anställning vid statens järnvägsbyggnader med all sannolikhet att upphöra med utgången af år 1906.

Enär Ahlgren, på sätt förut nämnts, under år 1894 uppnådde 50 lefnads- och 21 tjänstår, komme alltså vid nyssnämnda tidpunkt Ahlgrens lefnads- och tjänstålder att utgöra respektive omkring 62 och 33 år.

Ahlgrens aflöning hade sedan den 1 januari 1898 utgått med 4,800 kronor jämte inkvarteringsersättning, beräknad till 20 procent å aflöningsbeloppet.

Då Ahlgren numera finge anses hafva hunnit en så framskriden lefnadsålder, att han icke kunde komma i tillfälle att bereda sig inkomstgifvande verksamhet, i följd hvaraf han skulle för lefnadsbehovvens tillfredsställande vara hänvisad allenast till den obetydliga pension, som utaf 1894 års Riksdag tilldelats honom, har styrelsen, med vitsordande af Ahlgrens under tjänstetiden ådagalagda synnerliga nit och skicklighet samt med åberopande af de skäl, som, på sätt förut angifvits, lagts till grund

för styrelsens framställning om pensioner åt byggnadsbefälet af den 9 november 1893, hvilka skäl, hvad Ahlgren beträffade, fortfarande och delvis i ännu högre grad än vid nämnda tidpunkt vore för handen, gjort underdånig framställning om förhöjd pension åt Ahlgren vid hans entledigande från statens järnvägsbyggnader.

Beträffande beloppet af den pension, som numera kunde anses böra tillkomma Ahlgren, hade styrelsen så mycket mindre anledning att frångå den af styrelsen i nyss omförmälda framställning af den 9 november 1893 uttalade uppfattning i berörda afseende, eller att pensionen för de tjänstemän, hvarom nu vore fråga, hvilka uppnått 60 lefnads- och 30 tjänstår, borde bestämmas till två tredjedelar af deras aflöning, som under den tid, som förflutit sedan nämnda tidpunkt, lefnadskostnaderna i högst väsentlig mån fördyrats, vid hvilket förhållande en efter nämnda grunder bestämd pension icke kunde anses öfverstiga existensminimum för en person i Ahlgrens ställning.

På grund af hvad sålunda anförts har styrelsen i underdånighet hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes i nådig proposition till innevarande års Riksdag föreslå, att den Ahlgren beviljade pension å allmänna indragningstaten, 900 kronor, måtte höjas till 3,200 kronor, att med sistnämnda belopp utgå från och med månaden näst efter den, under hvilken han erhöle entledigande från sin anställning vid statens järnvägsbyggnader; dock med villkor att därest han framdeles skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, pensionsbeloppet skulle för den tid, hans anställning varade, minska med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, under tiden upphöra att utgå.

I sammanhang härmed har styrelsen underställt Kungl. Maj:ts nådiga pröfning frågan om pension till en annan tjänsteman vid statens järnvägsbyggnader, nämligen afdelningsingenjören Jakob Theodor Calander.

I fråga om Calanders anställning vid statens järnvägsbyggnader har styrelsen meddelat, att Calander, hvilken vore född den 16 mars 1850, under tiden från och med april 1874 till den 1 oktober 1883 varit anställd såsom nivellör först vid östra stambanebyggnaden och sedan vid stambanebyggnaden genom Norrland; att han från och med den 16 juli 1884 till och med januari månad 1887 varit anställd såsom nivellör vid sistnämnda järnvägsbyggnad, samt att han från och med juni månad 1896 — med undantag af några månader 1897, då han saknade anställning vid statens järnvägar, samt några månader 1903, då han var anställd vid statens järnvägars banafdelning — oafbrutet varit anställd vid statens

järnvägsbyggnader mellan Krylbo och Örebro, mellan Gellivare och Riksgränsen samt genom Bohuslän och under denna anställning hufvudsakligen tjänstgjort såsom afdelningsingenjör.

Calander vore uppsagd att lämna sin anställning vid järnvägsbyggnaderna med utgången af mars månad 1906, enär efter denna tid ingen sysselsättning ansåges kunna vid järnvägsbyggnaden beredas honom.

Vid afgången från anställningen vid statens järnvägsbyggnader komme Calander således att hafva uppnått 56 lefnads- och omkring 21 tjänstår.

Calanders aflöning hade under de senare åren utgått efter 4,800 kronor om året jämte inkvarteringsersättning, beräknad till 20 procent å aflöningsbeloppet.

Calander, hvilken med nit och skicklighet fullgjort sina tjänstligganden vid statens järnvägsbyggnader, hade uppnått den lefnads- och tjänstålder, att han, i likhet med hvad 1894 års Riksdag medgifvit i fråga om Ahlgren och andra tjänstemän vid samma järnvägsbyggnader, borde vid afgång från sin anställning tillerkännas pension från allmänna indragningsstaten.

Jämväl hvad Calander anginge, ansåge sig styrelsen, beträffande pensionens belopp, böra vidhålla sin i förenämnda underdåniga framställning af den 9 november 1893 uttalade uppfattning, i enlighet hvarmed den för uppnådda 60 lefnads- och 30 tjänstår föreslagna pensionen, två tredjedelar af aflöningen, borde för sådana tjänstemän, hvilka icke uppnått nämnda tjänstålder, minskas med en trettiondel för hvarje år, tjänstetiden understege 30 år. Med denna beräkning skulle pensionen för Calander utgöra, lämpligen afrundad, 2,250 kronor, hvilket belopp, särskildt med hänsyn därtill att Calander hade hustru och tre oförsörjda barn, icke kunde anses för högt tilltaget.

På grund af hvad sålunda anförts har styrelsen i underdånighet hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes jämväl föreslå innevarande års Riksdag medgifva, att afdelningsingenjören Jakob Theodor Calander måtte från och med månaden näst efter den, hvarunder han entledigades från anställning vid statens järnvägsbyggnader, åtnjuta från allmänna indragningsstaten årlig pension under sin återstående lifstid till belopp af 2,250 kronor, dock med villkor att, därest han framdeles skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, pensionsbeloppet skulle för den tid, hans anställning varade, minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppginge till samma eller högre belopp, under tiden upphöra att utgå.

Öfver denna järnvägsstyrelsens framställning har statskontoret den 13 mars 1906 afgifvit infordradt underdånigt utlåtande och därvid förklarat sig icke hafva funnit något att erinra vid hvad styrelsen föreslagit vare sig i fråga om pensionsbeloppen för Ahlgren och Calander eller beträffande det för pensionernas åtnjutande uppställda villkor.

Hvad beträffar järnvägsstyrelsens framställning, i hvad den afser afdelningsingenjören Ahlgren, tillåter jag mig erinra därom, att ett liknande ärende förekommit vid 1904 års riksdag, då förhöjning af den förre materialförvaltaren vid statens järnvägsbyggnader Johan Andersson beviljade pensionen medgafs. Denne hade, såsom bokhållare, samtidigt med Ahlgren föreslagits till erhållande af pension efter en tjänstålder af 27 år och en lefnadsålder af 53 år. Hans årliga aflöning uppgick då till 2,400 kronor förutom inkvarteringsersättning, och det af järnvägsstyrelsen efter förut angifna beräkningsgrunder föreslagna pensionsbeloppet utgjorde 1,400 kronor. Sedan Kungl. Maj:t i proposition till Riksdagen föreslagit en pension för Andersson af 1,000 kronor, blef sådan af Riksdagen beviljad till ett belopp af endast 700 kronor. Andersson erhöi emellertid fortsatt anställning vid stambanebyggnaden, vid hvilken han kvarstod till utgången af april månad år 1903. Hans aflöningsförmåner hade under de sista åren, då han varit materialförvaltare vid statsbanans Gellivare—Riksgränsen norra distrikt, utgjorts af 4,800 kronor per år jämte inkvarteringsersättning, hvilka aflöningsförmåner dock voro betingade af de särregna lokala förhållandena å platsen för hans verksamhet. På förslag af Kungl. Maj:t medgaf 1904 års Riksdag, att Anderssons pension å 700 kronor finge höjas till 1,500 kronor.

Dävarande departementschefen hade därvid framhållit, att Andersson, som uppnått 62 år, måste anses hafva hunnit en så framskriden lefnadsålder, att han på den grund icke syntes kunna i ny anställning förvärfva sig någon mera afsevärd inkomst. Därtill komme, att den tjänstetid af 36 år, som han dåmera uppnått, ägnats staten i en verksamhet, som på hans krafter ställt anspråk i en alldeles särskildt högre grad än de flesta andra i afseende på aflöningen likställda statstjänster. Det syntes därför omöjligt att vid hans arbetes slut hänvisa honom på ålderdomen till en pension, som med de dåmera högt uppdrifna lefnadskostnaderna icke kunde tillgodose hans oundgängliga lifsbehof.

Hvad sålunda andragits såsom skäl för höjande af Anderssons pension talar i lika grad för ett bifall till järnvägsstyrelsens framställning rörande Ahlgren, som hunnit samma lefnadsålder och i det närmaste samma tjänstålder. Den Ahlgren år 1894 beviljade pensionen å 900 kronor är

äfvén lika otillräcklig som det Andersson ursprungligen beviljade pensionsbeloppet 700 kronor.

Likaledes finner jag det af järnvägsstyrelsen nu föreslagna beloppet vara lämpligt afpassadt. Ett pensionsbelopp af 3,200 kronor kan icke anses oskäligt för en person med 33 tjänstår i den ansvarsfulla och jämförelsevis mycket uppslitande verksamhet, hvori Ahlgren tjänat staten. Ett ytterligare stöd för denna uppfattning kan hämtas ur statskontorets i detta ärende afgifna utlåtande, däri nämnda ämbetsverk, som vid behandlingen af 1894 års pensionsfråga funnit sig böra föreslå lägre belopp än järnvägsstyrelsens dåvarande framställning innehöll, nu icke haft något att erinra mot det af järnvägsstyrelsen föreslagna pensionsbeloppet.

Vidkommande därefter afdelningsingenjören Calander föreligger för ett bifall till förslaget om beredande af pension åt honom samma skäl som af 1894 års Riksdag godkändes för de tjänstemän vid statens järnvägsbyggnader, hvilkas anställning då beräknades komma att upphöra. Såsom järnvägsstyrelsen meddelat, är emellertid Calander redan uppsagd från sin anställning med utgången af innevarande månad. Då vidare storleken af pensionsbeloppet af järnvägsstyrelsen beräknats efter enahanda grunder, som för höjningen af Ahlgrens pension anförts och hvilka jag ansett mig kunna gilla, kan jag biträda järnvägsstyrelsens framställning jämväl rörande utverkande af pension åt Calander. Jag tillåter mig dessutom med afseende å nu förevarande pensionsbelopp erinra, att desamma icke kunna anses öfverdrifna i förhållande till de pensioner, som en del statens ordinarie tjänstemän i ungefär liknande ställning erhålla, samt att det för vinnande af fullt kompetenta ingenjörer för de maktpåliggande arbeten, som vid statens järnvägsbyggnader ifrågakomma, är af vikt, att jämförelsevis goda pensioner kunna beredas dem, som under en längre följd af år nitiskt fullgjort sina åligganden.»

Utskottet har med anledning af hvad i statsrådsprotokollet anförts funnit en förhöjning af den till afdelningsingenjören Ahlgren beviljade pensionen å 900 kronor böra äga rum samt pension beredas afdelningsingenjören Calander. I afseende å pensionernas belopp har emellertid utskottet, då Riksdagen år 1904, i enlighet med förslag af Kungl. Maj:t, höjt pensionen till förre materialförvaltaren vid statens järnvägsbyggnader Johan Andersson, hvilken vid sitt entledigande från sin berörda befattning haft liknande aflöningsförmåner, som dem Ahlgren nu åtnjuter eller 4,800 kronor för år jämte inkvarteringsersättning, från 700 till 1,500 kronor, ansett den förhöjda pensionen för Ahlgren böra bestämmas till 2,500

*Utskottets
yttrande.*

kronor samt i förhållande därtill pensionen åt Calander böra sättas till 1,800 kronor. Utskottet får alltså hemställa,

att Kungl. Maj:ts i ämnet gjorda framställning må af Riksdagen på det sätt bifallas, att

a) den afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Gustaf Ahlgren beviljade pensionen af 900 kronor å allmänna indragningsstaten må höjas till 2,500 kronor; samt

b) afdelningsingenjören vid statens järnvägsbyggnader Jakob Theodor Calander må från allmänna indragningsstaten åtnjuta en årlig pension af 1,800 kronor; med rätt för Ahlgren och Calander att uppbära berörda pensioner, hvar och en under sin återstående lifstid från och med månaden näst efter den, under hvilken han erhåller entledigande från sin anställning vid statens järnvägsbyggnader, dock med villkor, att, därest han framdeles skulle erhålla anställning mot aflöning af statsmedel, pensionsbeloppet skall för den tid, anställningen varar, minskas med ett belopp, motsvarande den nya aflöningen, eller, om denna uppgår till samma eller högre belopp, under tiden upphöra att utgå.

Stockholm den 7 maj 1906.

På statsutskottets vägnar:

HUGO TAMM.